

V KRÁLOVSKÝCH ZAHRADÁCH

ANTOLOGIE K POCTĚ MISTRA HORORU

SESTAVIL ALEŠ RICHTER

**V KRÁLOVSKÝCH
ZAHRADÁCH**

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Petr Boček, Roman Bílek, Michal Březina, Karel Doležal, Svatopluk
Doseděl, Dominik Fiala, Ivana Gašparíková, Kristina Trefilová Haidingerová,
Madla Pospíšilová Karasová, Lucie Tringelová Kaňová, Radoslav Kozák, Tomáš
Marton, Karin Novotná, Miroslav Pech, Mark E. Pocha, Vladimír Pospíchal,
Aleš Richter, Vladka Sacká, Jiří Sivok, Ludmila Svozilová, Murin Wolf, 2024

Translation © Kateřina Sýkorová, 2024

Cover © Jiří Dvorský, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5134-1 (pdf)

V KRÁLOVSKÝCH ZAHRADÁCH

ANTOLOGIE K POCTĚ KRÁLE HORORU

sestavil Aleš Richter

FOBOS

Obsah

VÍTEJTE V KRÁLOVSKÝCH ZAHRADÁCH	9
Prolog	
1 • VE STÍNU	17
<i>Lucie Tringelová Kaňová</i>	
2 • SKLEP	41
<i>Vladimír Pospíchal</i>	
3 • TAM VENKU	49
<i>Ludmila Svozilová</i>	
4 • MUŽ, CO NIKDY NEZEMŘEL	61
<i>Tomáš Marton</i>	
5 • ŽENA S PASTELKAMI	73
<i>Svatopluk Doseděl</i>	
6 • V PLAMENECH	103
<i>Radoslav Kozák</i>	
7 • OČI VINY	123
<i>Kristina Trefilová Haidingerová</i>	
8 • TAKOVEJ JE ŽIVOT	135
<i>Dominik Fiala</i>	
9 • POSLEDNÍ KAPKA	161
<i>Vlad'ka Sacká</i>	
10 • POUTA	179
<i>Roman Bilek</i>	
INTERMEZZO	
MIZERNÁ SMRT VÁCLAVA KÁCELA	189
<i>Michal Březina</i>	

11 •	MONSTRA UVNITŘ NÁS	197
	<i>Karin Novotná</i>	
12 •	KRÁTKÁ LETNÍ BRIGÁDA	209
	<i>Mark E. Pocha</i>	
13 •	ODMASKUJ SE!	225
	<i>Ivana Gašparíková</i>	
14 •	ARCHIV	237
	<i>Petr Boček</i>	
15 •	KLAUNI	287
	<i>Miroslav Pech</i>	
16 •	DOBŘÝ MANŽEL	299
	<i>Madla Pospíšilová Karasová</i>	
17 •	MISS MISANTROPIE	313
	<i>Karel Doležal</i>	
18 •	DÍVKA, KTERÁ MĚLA RÁDA STEPHENA KINGA	343
	<i>Aleš Richter</i>	
19 •	VĚŘÍM VE VŮNI JASMÍNU	355
	<i>Jiří Sivok</i>	
	LOUČÍ SE S VÁMI KRÁLOVSKÉ ZAHRADY	363
	Epilog	

„Někteří lidé říkají, že musím být hrozný člověk,
ale to není pravda. Mám srdce mladého chlapce –
ve sklenici na mém stole.“

Stephen King

Vážení čtenáři,

letos je tomu již padesát let, kdy vyšel debutový román dnešního nekorunovaného krále literárního hororu. Za uplynulá desetiletí pak svou tvorbou uchvátil několik generací čtenářů, ale také ovlivnil nespočet autorů po celém světě. Jeho dílo zanechalo hluboký otisk v jejich srdcích. Jde o výjimečně plodného autora, který svým postavám dokáže vdechnout duši takovým způsobem, že s nimi čtenář prožívá jejich strasti, jako by to byli skuteční lidé z masa a kostí. A právě v tom spočívá autorovo mistrovství, kterým povyšuje své knihy nad všechny ostatní žánrové kousky. Píše, jako by maloval, a čtenář všechny jeho náměty vidí přímo před očima, uvíznou mu v paměti a už se jich nedokáže zbavit.

Kniha, kterou právě držíte v rukou, je výsledek práce řady autorů a umělců, jimž Mistr v určité fázi jejich života změnil pohled na svět. Mnozí z nich se dokonce netají tím, že se díky němu stali spisovateli. Za to, jak je inspiroval, ovlivnil a obohatil, mu nikdy nepřestanou být vděční. Jeho profesionální, a přitom lidský přístup jim ukázal, že začít psát může každý a že je v pořádku jít za svými sny a nikdy se nevzdávat. A také uvěřili, že monstra a duchové jsou skuteční a žijí uvnitř nás...

Některé autory Mistrova tvorba provázela tak trochu smutným obdobím, kdy dětství přechází v pubertu. Právě proto v nich pokaždé vzbuzuje sladkou nostalgii, ke které se dodnes rádi vracejí.

Dříve narození, kteří vyrůstali na klasicích žánru, jako byl Poe, Lovecraft či Bradbury, a na „hororové bibli“ *Tichá hrůza*, se s Mistrem seznámili prostřednictvím filmových adaptací, jejichž pirátské kopie za minulého režimu kolovaly po domácnostech na kazetách VHS. Jiní šťastlivci žijící v pohraničí je zase sledovali na zahraničních televizních stanicích. Až počátek devadesátých let znamenal skutečný přelom, neboť Mistrova tvorba konečně zaplavila pulty knihkupectví.

Mladší autoři si jeho díla potají půjčovali z knihovniček svých rodičů a po nocích hltali děsivé příběhy pod peřinou za svitu baterky. Nemohli se dočkat doby, kdy budou dost staří na to, aby v městské knihovně konečně získali přístup do oddělení dospělých čtenářů a mohli si jeho knihy vychutnávat plnými doušky.

Všem, kteří se na knize podíleli, musím poděkovat za to, jak svědomitě se zhostili svého úkolu. Vznikla tak jedinečná antologie oslavující Mistrovo dílo a obsahující nespočet odkazů, díky kterým zaplesá srdíčko nejednoho fanouška.

Originální prolog a epilog nám dá vzpomenout na Mistrovy experimenty s komiksovou tvorbou. Nechybí ani humorné intermezzo pro odlehčení. A jelikož je známo, že Mistrovo jméno nesymbolizuje pouze horor, ale významně překračuje hranice žánru, čeká nás i pár smutných kousků. Autoři udělali vše pro to, aby povídky fungovaly i bez hlubších znalostí Mistrova díla, a současně se snažili co nejvíce vystihnout jeho styl. Myslím, že se jim to povedlo více než dobře, a proto pevně věřím, že vám, milí čtenáři, udělá kniha radost a budete se k ní rádi vracet.

Nakonec bych poukázal na jednu zajímavost. Skalní fanoušky už nejspíš při pročitání obsahu praštilo do očí, že povídek je v knize celkem devatenáct. Jedná se o číslo, které Mistra provází po celý život a odkazy na něj zakomponoval do většiny svých děl. Kolik povídek se v antologii objeví, jsme předem neplánovali. O to více mě jejich finální počet překvapil a samozřejmě velmi mile potěšil. Jen mě to opět utvrdilo v jedné věci: devatenáctka je zkrátka mocné a magické číslo.

A nyní už se pohodlně usadte a vydejte se na noční procházku po Královských zahradách, kde v temnotách číhají ty nejhorší noční můry.

Přeji vám krásný literární zážitek.

Aleš Richter, 19. června 2024

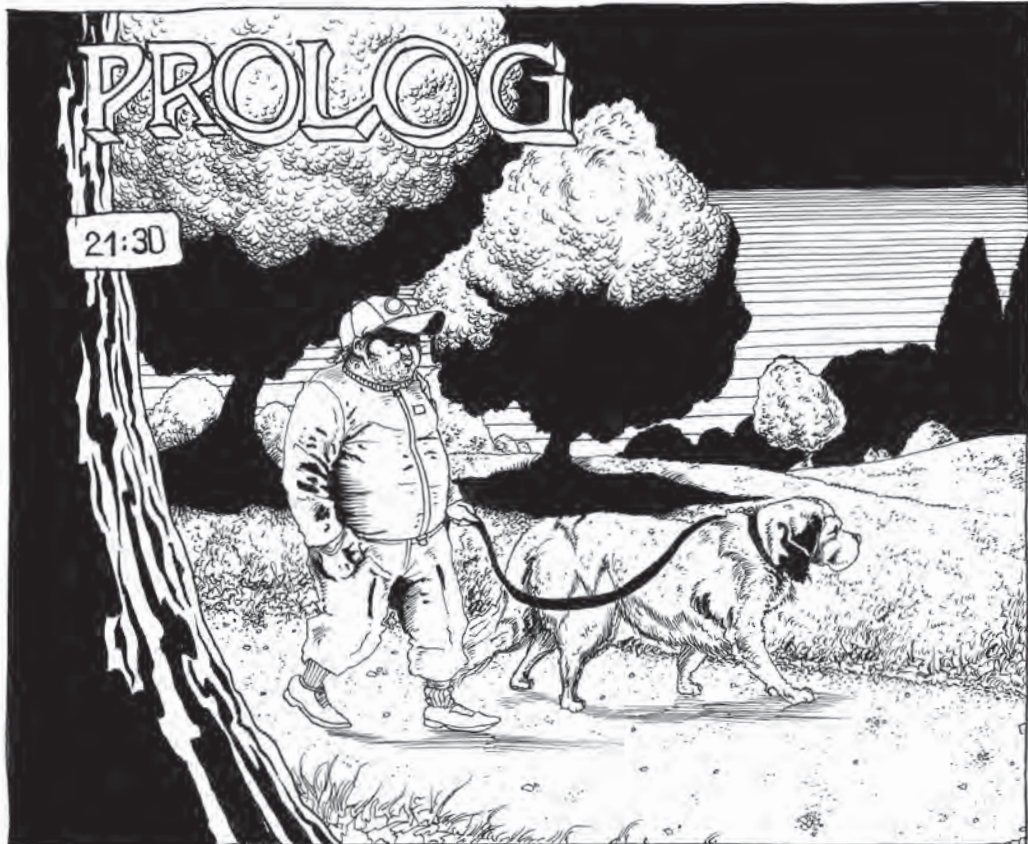
VÍTEJTE V KRÁLOVSKÝCH ZAHRADÁCH

Prolog

Murin Wolf

PROLOG

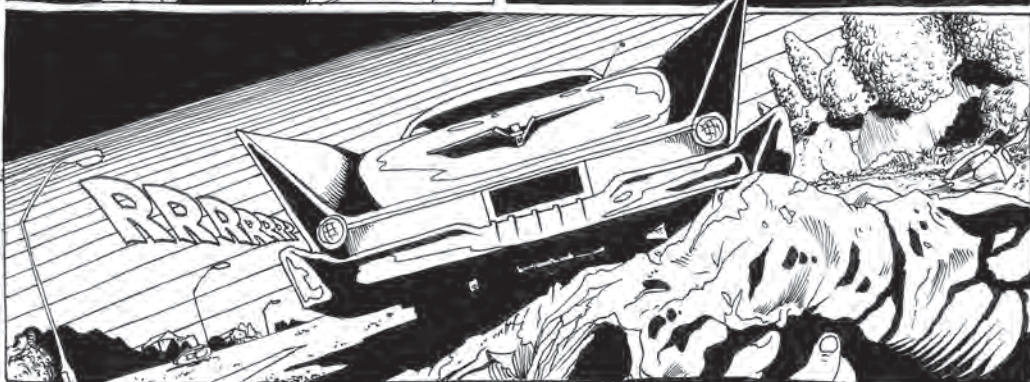
21:30

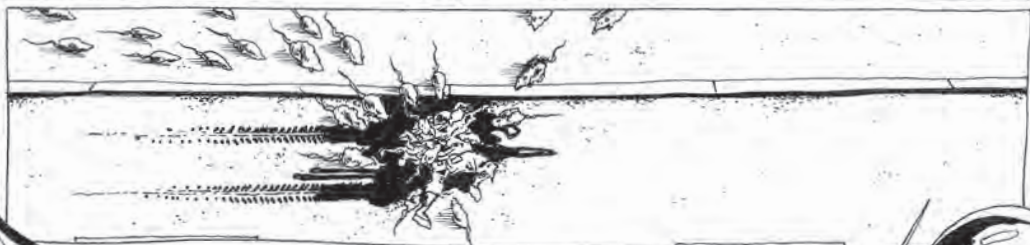

Lucie Tringelová Kaňová

* 1982

Autorku již od dětství přitahovaly žánry fantasy a hororu. První setkání se Stephenem Kingem přišlo v dospívání skrz *Noční směnu*. Díky „kingovkám“ pochopila, že největší temnota se neukrývá v prachu pod postelí, ale v lidském srdci. I po letech s nadšením prochází děsivými kouty jeho literárního světa, bez ohledu na to, zda jde o novou knihu, nebo o návrat k již přečteným.

S psaním vlastních povídek začala až na prahu čtyřicítky; některé z nich uspěly v literárních soutěžích a byly vydány. V roce 2023 vyhrála soutěž Cooboo hledá talent s dystopickým románem *Sladký život*.

1 • VE STÍNU

Lucie Tringelová Kaňová

Probírám se na chladné vlhké zemi. Oči mě pálí, víčka mám napuchlá. Mrkám. V koutcích očí se tvoří záplava slz. Uvědomuji si, že mě obklopuje ranní šero. Pozastavuji se nad jistotou, že je ráno a ne večer. Nijak zvlášť však tuto jistotu nerozebírám, spokojím se s tím, že to vím. Na nic víc nemá můj mozek v tuto chvíli kapacitu. Bolí mě celé tělo. Ležím v nepříjemné poloze a pokus o pohyb naznačuje přeleženou ruku i nohu. S heknutím se přetočím a pod dlaní ucítím jehličí a trsy mokré trávy.

Ztěžka se posadím. V končetinách se probouzí cit a nepříjemné mravenčení se zakusuje s urputnou vervou do nervových zakončení. Snažím se obhlédnout škody na těle a u toho se třesu zimou a strachem.

Ruce mám plné škrábanců a pupínků. Netuším, zda jsem prolétla trsem kopřiv, nebo si na mně smlsl lesní hmyz. V každém případě pociťuju nepříjemné svědění po celém těle. Levý loket je mírně oteklý s vlhkým rudým strupem. Jsem celá špinavá, umazaná od hlíny a rozeznávám i stopy krve z poraněných rukou. Rifle dopadly stejně, možná ještě hůř. Levé koleno je celé od krve s kousky přilepeného jehličí. Opatrně pohnu tuhou látkou. Plačtivě úpím a do očí se mi hrnou čerstvé slzy, když se látka odlepuje od zaschlé rány. Pod původní krvavou skvrnou se začíná tvořit nová.

Kašlu na to a zkouším procvičit kotníky. Jsou ztuhlé, ale nebolí, což považuji za dobré znamení. Dlaněmi se dotýkám obličeje. Kromě lehkého otoku kolem očí necítím nic, co by nějak zvlášť bolelo. Výborně.

Mžourám do slunečních paprsků, které sílí a prostupují lesním porostem. Rozhlížím se. Jsem sama. Pár metrů přede mnou prosvítá mýtiny. Slunce zatím nedosahuje ani do její poloviny. Je mi zima. Mravenčení už ustává, ale když si představím, že vstanu a přesunu se doprostřed mýtiny, připadá mi to jako nemožný úkon.

Sedím pořád na stejném místě, drkotám zuby, třesu se a nechávám se pohlcovat ohromnou bolestí hlavy. Praštila jsem se do ní? Netuším. Vlastně ani nevím, kde jsem a jak jsem se sem dostala. Podívám se na hodinky, ale zápěstí je prázdné. Pomalými pohyby si prohledávám kapsy. Zbytečná práce. Můj iPhone je zřejmě někde s hodinkami. Bolí mě v krku a mám žízeň. Nezvěstný je ovšem i můj batoh.

Myšlenka na batoh zažehuje jiskřičku uvědomění. Ta však bere za své, když na zeleném mechu hned vedle sebe spatřím obrovského pavouka. Zbytky energie nekládám do křiku, ale do snahy se zvednout. S kulháním a sípotem se přesouvám na mýtinu.

Ostré slunce dopadá na mé tělo, ale nezahřívá ho. Je mi špatně. Točí se mi hlava a divoce v ní buší. Zřejmě jsem úprk z lesa trochu přepálila. Opatrně si sedám do stínu. Na boty mi však zlehka sahá slunce. Doufám, že jak bude postupovat, začne mě i zahřívát.

Bolest hlavy je příšerná, stejně tak i žízeň. Myslím na batoh, v němž mám láhev s vodou. Kdy jsem ho měla naposled? Strípky vzpomínek se točí ve víru. Snažím se je zachytit a poskládat. Držím se toho batohu.

* * *

„Ten bágel si nech v autě,“ houkla na mě Clara, když jsem po něm sahala. „Dáme sváču a zase pojedeme. Ti dva si určitě budou chtít udělat nějaké video na tom vrakovišti, ale nikam dál nepůjdeme,“ ujišťovala mě.

Pustila jsem popruh a ona zamkla auto. Ben a Jenn opravdu směřovali za motorest k vrakovišti, zatímco hladový Simon už luštil jídelní lístek. Přidaly jsme se s Clarou k němu.

Podnik U Williho se honosil notně sešlým nápisem *Restaurace*, ale vrcholem teplých jídel tu byly buď Strýčkovy divoké fazole, tradiční mainský Eintopf nebo zapečené těstoviny s humrovou omáčkou. Po přehlédnutí interiéru, který zažil lepší časy snad někdy před narozením mých rodičů, nenašel ani jeden z nás odvahu objednat si z těchto vyhlášených dobrot. Šli jsme najisto a objednali si burgry a hromadu hranolků. Clara se troufale zeptala na veganské menu.

„Čerstvej salát z místní farmy, ale dáváme ho pouze k burgru,“ zakřenila se servírka. Nebyla už nejmladší, tipla bych ji na něco přes čtyřicet... nejspíš. Postavu měla rozkydlou, ale sebevědomí jí nechybělo. Děsně nemoderní minisukni měla do půli macatých stehů a nad tím nevkusně upnuté tričko s nápisem *Klidně mi říkej zlato, ale nezapomeň na dýško*.

Clara se po Simonově nabídce, že jí rád přenechá svůj salát, na servírku jen ušklíbla a s ironií v hlase poděkovala. „Příště vybírám restauraci já,“ upozornila Bena.

„Tuhle zastávku jsem naplánoval kvůli tomu vrakovišti,“ odvětil. „Ale nestojí fakt za nic. Škrtám ho z míst, kde jsem chtěl natáčet. Není tam... no zkrátka nemá toho správnýho ducha. Všechny auta tam jsou srovnaný a...“

„A jsou tam dva dost nerudní čoklové. Tam bys mě stejně nedostal,“ skočila mu do řeči Jenn, aniž by vzhledla od mobilu.

„Sem říkal, že to nemá pořádnou atmosféru. Hele, co do toho furt civíš?“ strčil loktem do Simona.

Ten položil prst na místo v papírové mapě, aby ho neztratil, a podíval se na Bena. „Chci si ověřit, že najedeme na správnou odbočku. Nehodlám pak někde zbytečně kufrovat.“

„Vždyť máme navigaci. Prostě dojedeme v klídku až do Falmouthu a teprve pak budeme hlídat mapu. Ta silnice je tu jasně vyznačená,“ Ben klepl do jeho prstu na mapě. „Tak zbytečně nestresuj.“

„A co když tu odbočku nepoznáme?“ ozvala se Jenn zírající dál na displej.

„Tak se zeptáme místních vidláků. Což může být dost dobrý materiál do našeho vysílání. Určitě se dozvíme spoustu drbů,“ rozzářily se Benovi při té představě oči. Jeho youtubový kanál *Děsivá místa* už měl přes tři tisíce sledujících, a proto se rozhodl přes prázdniny natočit co nejvíc vzdálenějších lokací. V našem zaprdlém městečku byla v tomhle čase nuda, takže jsme neváhali dělat oblíbenci ze střední školy podržtašky. Dokonce jsme to teď považovali za čest. Ještě předloni byl Ben obyčejný tuctový školák s beďary na tvářích, který se snažil spíš příkrčít, než aby vyčníval. Ale pak přišlo jedno video z uzavřeného tunelu a téměř přes noc se z něj stala naše místní hvězda. A my, jeho dlouholetí kamarádi, jsme se velice rádi vezli s ním.

„Co když se s námi vůbec nebudou chtít bavit?“ promluvila jsem poprvé od chvíle, co jsme si objednali. Podívali se na mě úplně všichni, dokonce i Jenn, a já cítila, že začínám rudnout. Nejsem zrovna průbojný typ a pozornost více než dvou lidí mě ihned uvádí do rozpaků.

„Tak i to bude skvělý. Víš, jak tajemně bude znít, když se zmíním, že o tom místě s námi nikdo nechtěl mluvit? Všechno je jen o tom, jak to podáš,“ vysvětloval optimisticky Ben.

Pokrčila jsem ramený. Měla jsem ještě spoustu otázek, ale už jsem nechtěla, aby na mě všichni zírali, byť to byli moji přátelé.

„Stejně to je divné,“ ucedila Clara.

„A co?“ byl Ben připravený vyvrátit její pochyby.

„Že podle dnešních map a navigací Tepes Lot neexistuje,“ pronesla Clara už nahlas a několik hostů skloněných nad svými talíři se po ní podívalo. Ignorovala je. „Co když ani žádný Tepes není a tvůj zhulený bratranec si z tebe udělal srandu. Budou to ztracené dva dny, kdy jsem se mohla opalovat. S našima jedeme za týden na Floridu a já budu naprosto nemožná.“ Protáhla nohu, aby nám ukázala, jak nedostatečně ji má hnědou. Ale až na Jenn, jejíž pokožka byla přirozeně tmavá po celý rok, měla z nás všech přece jen nejlepší opálení.

„Stephen by mi nelhal a nebulí už... No, nějakou dobu nebere vůbec nic,“ bránil Ben svého bratrance. „Nezapomeň, že v týchle mapě je to městečko přesně tam, kde říkal,“ klepl opět významně do rozloženého archu.

„To je fakt,“ přikývl Simon.

„Tu mapu jsem sehnala na eBay a není to žádný fake. To je snad jasný na první pohled,“ kývla Jenn směrem k mapě Maine, která nesla četné stopy opotřebení.

„Takže pokud je Tepes tady, bude i tam,“ pronesl Ben sebejistě.

„Pardon,“ ozvala se servírka s plnou náručí talířů. Zvědavě se naklápěla přes Simona a mžourala do mapy tam, kde stále držel ukazováček.

Simon sbalil mapu a ona nám bez úsměvu rozdala talíře. Před Claru položila pouze košík s příbory. Chtěli jsme se pustit do jídla, z něhož táhl přepálený olej, ale pořád stála u našeho stolu.

„Doufám, že se v Tepesu...“ to slovo zvláštěně převalila na patře a já si všimla jejích zubů, nechutně žlutých od nikotinu, „nehodláte příliš zdržovat.“

„Proč jako?“ vyštěkla Clara podrážděně, jako by chtěla říct: „Co je ti sakra po tom?“

Ben jí položil dlaň na paži. Byl to usměrňující dotyk. Zatímco Clara byla snadno popudlivá, on vycítil příležitost sehnat pár informací a drbů. O městečku jsme totiž věděli pouze to, co vyprávěl jeho bratranec. Během druhé poloviny sedmdesátých let ho v tichosti opustili všichni obyvatelé. Část města zničil požár a zbytek chátrá.

„Pročpak bychom se tam neměli zdržovat?“ Ben se na servírku usmál tím svým oslnivým způsobem. Vypadal jako někdo, kdo rád naslouchá, a tím u starších lidí vždy budil důvěru.

„No, když jsem byla malá...“ – později jsme se všichni shodli, že to muselo být někdy na začátku osmdesátek, tedy v pravěku – „nás starší

děti strašily Tepesem. Vlkodlaci, upíři, mutanti, úchylní kanibalové... Těch verzí bylo nespočet. Později jsme však zjistili, že pravda je mnohem nudnější. V tamní prádelně se načerno skladoval nebezpečný chemický odpad. Celé to prasklo, když tam havaroval nákladák vezoucí čerstvou várku. Ukázalo se, že uložené sudy nebyly dobře zabezpečené. Došlo ke kontaminaci půdy a vody. Dokonce zemřelo několik desítek lidí. Prej na podzimní chřipku. Blbost, říkal můj otec. Ta těla zmizela z márnice a podle něj v tom jela vlada. Ten skladovaný odpad bylo dílo senátorova syna, takže se muselo všechno ututlat. Těla odvezli a spálili. Pak přijeli vojáci a pěkně dlouhou dobu to tam monitorovali. Po pár letech celou oblast prohlásili za neobyvatelnou a zmizeli. Pokud tam pojedete z Falmouthu, zcela určitě narazíte na varovné cedule. Takže bych se tam, bejt váma, moc nezdržovala, a to v zájmu vašeho nádobíčka,“ krůvě se pousmála a otočila se na podpatku.

Jenn protáhla obličej, strčila do úst hranolek a začala divoce klepat do iPhoneu.

„Paráda,“ vydechla Clara ironicky, „místo skvělého opálení ještě chytím nějakou zasranou vyrážku.“

„Nebyl by lepší ten opuštěný lunapark? Je to odtud asi sedmdesát mil,“ zkusil to Simon.

„Tam jezdí všichni,“ odbyl ho Ben a usmíval se ještě víc než předtím.

Já se po očku dívala k vedlejšímu stolu. Muž v kostkované košili a ošuntělých riflích, určitě starší než servírka, celou naši scénu sledoval. Nyní dojídal fazole a já si všimla, jak se zamračil, jako by uvnitř sebe s něčím bojoval.

Odhadla jsem to správně. Jakmile dojedl, vstal a hřbetem ruky si otřel strniště, kde zřejmě cítil zbytky omáčky. „Susi, zlatíčko, platím.“ Pak zastavil u nás. Vzhledli jsme od jídla, které chutnalo líp, než vypadalo. Dokonce i Clara docela spokojeně chroupala Simonův salát.

„Hele, děcka, nevíme, co máme v plánu. Ale radši se držte od Tepesu dál, nikdo se tam o to nestará. Pokud si nedáte říct, tak aspoň nelezte do žádného baráku. Je to tam o hubu a snadno byste mohli přijít k úrazu. Stejně tak ať vás ani nenapadne potulovat se v okolních zrádných lesích. Nevypadáte jako banda skautů, kteří aspoň najdou sever. Kdyby k něčemu došlo, nikdo vám tam nepomůže. Čas od času se tam někdo ztratí a málokdy se zase najde. Před lety, chvíli předtím, než tam přijeli vojáci, tam dokonce zmizela celá rodina. Našli jen auto, nic víc. Takže...“

„Zkoušíte nás zastrašit,“ Simon podezřívavě přimhouřil oči a vyslovil to, co si všichni mysleli.

Na mě ale jeho projev zapůsobil. Nevychloubal se, ani mu v hlase nezněla arogance či výsměšný tón. Mluvil starostlivě, jako by si později nechtěl vyčítat, že nic nepodnikl.

„Zkousím vás od toho nápadu odradit, ale moc dobře si pamatuju, že i já sem byl mladej pitomec, kterýho lákalo opuštěný město. Není tam ale nic, kvůli čemu by se vyplatilo přijít k úrazu,“ sdělil směrem k Simonovi a pak se rozhlédl po nás všech. „Prostě nelezte do žádnýho baráku ani do lesa,“ dodal.

„Co máte pořád s tím lesem?“ zamračil se Simon.

Muž na něj opět zaměřil svůj šedý pohled. „Ty si, chlapče, neporadíš ani se škumpou, natož s těmi bestiemi, které se tam krčí ve stínech,“ pronesl tentokrát již s notnou dávkou škodolibosti.

„Promiňte, ale nejsme malé...“ začala Jenn.

„Jsou tam zdivočelí psi, i když vojáci tenkrát tvrdili, že je vystříleli,“ ozvala se servírka.

Muž jí předal bankovky a laškovně na ni mrkl: „To je dobrý.“ Nasadil si odřenou kšiltovku. „Jistě, psi zdivočelí už téměř padesát let. Kvůli nim tam po zuby ozbrojení vojáci běhali po lesích, ačkoliv na tuhle škodnou jinak stačí průměrný místní lovec, tak to určitě,“ zabručel ironicky a vyšel ze dveří. Už nám nevěnoval ani jeden pohled.

Servírka se trochu nejistě pousmála, a spěchala s kávou za rodinou sedící na druhém konci restaurace.

Pár vteřin jsme na sebe civěli. Pak Ben vydechl: „Máš to? Tohle je skvělý materiál.“

Jenn se koutkem pousmála. „Jistě,“ imitovala muže a přerušila nahrávání.

* * *

„Tak jo, najdeme ten zatracenej Tepes Lot. Projedeme se po jejich hlavní silnici. Uděláme pár záběrů z hlavní silnice,“ upřesnil, „a než začne zapadat slunce, budeme sedět v motelu v Portlandu. Slibte mi to,“ zvýšil Simon hlas. „Nehodlám se nechat zavalit padesát let neudržovaným domem ani utíkat před medvědem či psem se škumpou mezi půlkami. Slibte mi to. Vlastně ne, ty mi to slib,“ otočil se na Bena, který seděl vedle něj.

Neustále jsme omílali pro a proti a zda je bezpečné jet do Tepesu, ale navzdory tomu jsme v cestě pokračovali. Město vylištěné kvůli vlokdlakům, mutantům či upírům nám přišlo totálně hustý a vzrušující. Znečištění chemickou havárií a jinými sajrajty už tolik zábavné nebylo.

Ze strašidel jsme samozřejmě strach neměli. Z reálného nebezpečí v podobě špinavého ovzduší či kontaminované půdy však ano. Podle Simona to bylo znamení, že alespoň někteří z nás jsou už dospělí.

„Klid, kámo. Nikdo nechceme prchat před zmutovanou tepeskou medvědicí,“ zasmál se Ben.

„Nenašla jsem ani zmínku o nějakém chemickém průšvihy v okolí Portlandu,“ oznámila Jenn s iPhonem v ruce.

„Vždyť k tomu došlo téměř před padesáti lety. Zřejmě to nebyl dost velký průser, aby ho někdo v dnešní době strkal do gúglu, nebo to naopak ututlali dost důkladně,“ zívla Clara.

„Možná by se daly v místní knihovně najít staré novinové výtisky z konce sedmdesátek,“ pípla jsem.

Ben se otočil a oči mu zase zářily.

Ve zpětném zrcátku jsem viděla, jak Simon protočil oči. Ve tvářích jsem začala cítit horkost.

„Jenže na to nemáte čas,“ vyvalila Clara oči na mě a následně na Bena.

„Je pátek, knihovna ve Falmouthu bude za pár hodin zavřená,“ konstatovala suše Jenn.

„Škoda,“ utrousil zklamaně Ben.

„Máme plán, tak se ho držme a nevymýšlejte nic nového,“ zaprosila Clara a zamrkala dlouhými řasami.

Dalších patnáct mil po silnici I-95 si Ben zkoušel různé proslovy ke svým sledujícím a chtěl, abychom vybrali ten nejvíc mysteriózní. A jako vždy se to zvirtlo. Simonovi nebylo nic dost dobré, Clara tvrdila, že je trapnej, a Jenn se vším souhlasila, aniž by vzhédla od displeje. Já mlčela. Všichni jsme věděli, že jakmile se začne nahrávat naostro, Ben nasadí ten svůj tón a začnou ho napadat úplně jiné věty než nanečisto. Byl zkrátka mistrem improvizace.

Byl?

Třesu se chladem. Slunce mi už svítí až do půlky stehen. Vnímám jeho sílu, ale stále nehřeje dostatečně, ačkoliv tráva kolem mě už není nacucaná ranní rosou. Vyschlý krk mě bolí a jazyk mám jako oteklý. Vystrašeně mžourám do slunce prosvítajícího mezi vysokými stromy.

Byl? Snad je! Oni všichni. Ztratili se mi, nebo jsem se já ztratila jim? Tělo mi svírá nepříjemný pocit. Začíná se vkrádat někde na temeni a postupně se rozlézá přes páteř do končetin. To samé jsem cítila, když jsme projeli Falmouthem a začali hledat tu správnou odbočku. Na silnici 295 však nic takového nebylo, tedy kromě sjezdů na řádně označená místa.

„Zpomal, někde tady to musí být,“ nabádal Simona Ben s očima vytržštěnými na krajnici.

„Ztráta času,“ ucedila Clara. Obě jsme zíraly do staré mapy, kterou jsem držela. Clara se jí odmítala příliš dotýkat, protože jí prý starý papír, co ležel bůhví kde, nedělá dobře na kůži. Mávala přitom svými pěstěnými rukama.

Simon střídavě kontroloval silnici a nastavenou navigaci. Nebyl tam příliš hustý provoz, a tak zpomalil na minimum.

„Hele, pokud místo sjezdu zrušili...“ přemýšlel nahlas.

Jenn vedle mě se lehce zkroutila a pak ožila při pohledu na ceduli odpočívadla. „Zastav! Musím na záchod,“ ušklíbla se.

„Sem ti říkala, aby sis nekydala tu slatinádu i na hranolky. Tohle tě vždycky dožene,“ začala jí Clara škodolibě vyčítat její lásku k masu.

Simon se smíchem zajel na parkoviště zející prázdností. Jenn vyskočila z auta a iPhone strčila do kapsy. My vylezli o poznání pomaleji než ona. Clara si hned začala ukázkově protahovat ruce i nohy, což Ben se Simonem ohodnotili obdivnými pohledy.

Já se rozhlížela. Odpočívadlo bylo skryté v linii zeleně, která lemovala čtyřproudovou silnici. Nebýt žlutě orámované informační cedule, při rychlejší jízdě bychom si místa sotva všimli. Asfaltová cesta se po pár metrech změnila na dlaždice, mezi nimiž divoce bujela zeleň. Místo nevypadalo příliš využívané. Dva malé nízké domečky s plechovou střechou. Pouze nájezd a piktogram vozičkáře naznačovaly, že to tady nebude zase tak staré. Šedá omítka byla celá popsaná graffiti, ale jinak jsem v nejbližším okolí neviděla žádný nepořádek. Vlastně tam bylo až neuvěřitelně čisto. Odpadkové koše nepřetékal jako jinde. Na zemi se neválela jediná plechovka, použitý kondom, stříkačka, papírový kapesníček nebo střepy... V okolí piknikového stolu se dvěma mohutnými lavicemi jsem nezaznamenala ani jednu pohozenou dětskou plínu v křoví. Jako by to tu někdo před naším příjezdem důkladně vygruntoval. Že by to tady třeba vůbec nikdo nenavštěvoval, včetně místních, mě ani v nejmenším nenapadlo.

Zatímco Simon si na stole opět rozložil mapu a zatížil ji mobilem, Clara si ještě vyhrnula už tak krátké rukávy od trika a nastavila se letnímu slunci. K paprskům natáhla i nohy, na kterých však už nebylo co odhalovat. Já se podívala na ty své v riflích. Nebyly ani zdaleka tak dlouhé a štíhlé jako Clařiny a už vůbec nechytaly tak dokonalý odstín bronz. Pravidelně se mi opálila výhradně kolena do podivně rudé barvy a na stehnech mi naskákaly fleky.

Zvedla jsem hlavu, protože moje nohy nestály za víc než vteřinu pozornosti. Ben neustále obcházel s mobilem záchody. Chtěla jsem jít za ním a nabídnout mu, že ho zkusím před zdí plnou jmen, vzkazů a oplzlostí natočit. Zůstala jsem však jen u toho nápadu, překročila jsem patník a vstoupila na zažloutlou suchou trávu za parkovištěm. Nevím, co mě tam táhlo. Možná něco jako vnitřní navigace, šestý smysl, tichý šepot v hlavě, jenž mě ponoukal, abych stanula na tom uměle navršeném kopečku.

Po pár metrech, kdy se návrší začalo zase svažovat, jsem zastavila. Nabízel se tu výhled do krajiny, ale nic, u čeho by zdejší člověk romanticky zavzdychal. Před vámi pouze další lán ničeho s lesem v pozadí. Objala jsem se pažemi. Bylo po poledni. Slunce páliło, bylo naprosté bezvětrí a mně přeběhl po těle nepříjemný mráz. Sevřel mě bezdůvodný pocit úzkosti a v hlavě mi začalo nepříjemně tepat. Ztuhla jsem. Dotyk neviditelné ledové ruky na temeni způsobil, že jsem se nemohla pohnout. Zírala jsem směrem k lesu a nedokázala se zbavit myšlenky, že mě někdo sleduje.

Prudce jsem se otočila, což mi vzalo spoustu sil. Ruce a nohy jsem měla jako z gumy, sotva mě dokázaly udržet. Nikdo za mnou nestál ani si mě nevšímal. Simon stále studoval mapu, Clara ležela na lavici a Ben fotil graffiti. Na chvíli mě napadlo, že kdybych sešla dolů směrem k lesu, mí přátelé by tomu nevěnovali žádnou pozornost. Vláčné nohy mě však vedly k nim.

Jenn se vzápětí objevila s blaženým úsměvem. „Byl jsi vevnitř?“ promluvila na Bena.

Ten zavrtěl hlavou.

„Tak to bys měl nahlídnout. Nevím jak na pánech, ale tohle,“ ukázala za sebe, „stojí za to.“

„Simone? Jdete někdo taky?“ podíval se postupně na nás.

Simon mávl rukou, jako když odhání mouchu. „Neotravuj mě s hajzlem,“ odvětil na půl pusy s očima bloudícíma po vrstevnicích.

Clara si pohrdlivě odfrkla. Všem bylo jasné, že prohlídka záchodů je pod její úroveň. Já zavrtěla hlavou. Nechtělo se mi tam, aniž bych věděla proč. Mysl jsem měla lehce zastřenou a potřebovala jsem si sednout.

Ben zmizel na pánských záchodech. Nevím, jestli tam byl minutu, nebo pět. Nedokázala jsem vnímat čas ani komunikovat s ostatními. Jen těžko jsem ze sebe setřásala pocit beznaděje, jenž se mě stále držel.

Ben vyšel a vstoupil na dámy.

Zalila mě vlna horka, vzápětí vystřídaná návaem chladu. Otrásla jsem se.

„Jsi v pořádku?“ Clara se posadila a objala mě horkou paží.

„Necítím se moc dobře,“ odpověděla jsem popravdě.

Clara pokrčila obočí. „Nemáš to taky z toho přepáleného sajrajtu, co jste do sebe cpali?“ Ač si naše krásná kamarádka zakládala na své povrchnosti, její starostlivost byla tentokrát opravdová.

Zavrtěla jsem hlavou. „Asi to bude tím vedrem.“

„Možná by sis měla opláchnout obličej,“ řekla Clara a sáhla mi na studené čelo.

„No, raději ne,“ sdělila Jenn a naznačila, že by se mi mohlo ještě přitížit.

„A co tam je tak děsivého?“ začal se Simon zajímat.

„Vlastně nic,“ vydechla Jenn a pokrčila útlými rameny.

Simon se na ni podíval pohledem plným pochyb.

„Má pravdu,“ houkl Ben, který právě opustil záchody a šel k nám. „Na pánském hajzlíku je naprosto čisto. Teda je tam rozbité zrcadlo, ale skla stále drží. Jsou z toho parádní fotky,“ zamával mobilem. „Na stěnách je hromada vzkazů a sprostých básniček, ale tohle je hned vedle zrcadla,“ otočil k nám displej.

Jack tu byl. Mžourali jsme v tom sluníčku na nápis i tmavohnědou šmouhu pod ním, která při troše fantazie mohla klidně znamenat srdíčko.

„Víš, že to může být cokoli. Od škrábance na palci, přes zabité hovado, nebo... hovno,“ pronesl suše Simon.

„Tak třeba by se ti na dámách líbilo víc,“ sdělil Ben a ukázal odtud fotku.

Já vám učiním toto: Navštívím vás hrůzou, úbytěmi a zimnicí, pohasnou vám oči a budete plni zoufalství. Nápis byl vyvedený ozdobným písmem přes celou zeď. Pod to někdo další stručně připsal: *Všichni chcípnete.* Ruka autora byla jiná, barva také. Kratší věta karmínově krvácela.

Pod plastovým držákem na utěrky, které chyběly, jsme spatřili částečně čitelný vzkaz. Jeho první slovo někdo seškrábal, a tak ve vybledle meruňkové omítce zel šedý flek a hned za ním ... *je prokleté a s ním všichni, kdo tam vkročí.*

„A to je jako všechno? Já byl vlono s našima v New Yorku a tam jsou tyhle žvásty na každém kroku,“ zašklebil se Simon.

Jenn a Ben se krátce setkali pohledem.

„Musel bys tam být. Uvnitř je čisto, ale současně cítíš špínu,“ promluvil Ben.

Jenn přikývla. „Jako když po roce přijedeš do lesní chaty. Uvnitř to je přesně takové, jak jsi to opustil, a přesto máš nutkání hned pořádně vyvětrat a uklidit. Je tam cítit zvláštní vlhká zemitá těžkost. Jako na pohřbu,“ dodala. „Když jsem trůnila v kabině, měla jsem pocit, že jeden z vás vlezl dovnitř a funí mi tam. Otevřela jsem dvířka, ale nikdo tam nebyl.“

„Hele, brzdi s těma bubákama,“ upozornila ji Clara. „Podle toho, co říkáte, má tohle místočko evidentně problém s odpady.“

„Blbě se to vysvětluje. Snad to našim sledujícím dokážu správně popsat,“ přemýšlel Ben. „Fakt se nechcete jít podívat?“

Clara se podívala na Simona. Zavrtěli hlavami.

„Měli bychom jet. A ty se potřebuješ napít,“ pohladila mě Clara po tváři, která už začala nabírat barvu.

„Souhlasím,“ přidal se Simon a návštěva záchodů tím byla zazděna. „Podle mých výpočtů musí být odbočka nejdál půl míle odtud. Jestli je zrušená, můžeme jet až do Cumberlandu a pak...“ klouzal prstem po mapě.

„Výborně, jedeme!“ zavelela Clara.

Všichni se hromadně zvedli, ale já zůstala ještě sedět. Jazyk jsem měla zvláště ztěžklý, jako po dvou pivech. „Myslím, že ta odbočka je právě tady,“ pronesla jsem dost nahlas, aby mě vnímali.

* * *

„Jsi si jistý?“ zeptala se Jenn naposled.

„V klídku, jo? Máme pohon na všechny čtyři. Táta s tím běžně jezdí na lov. Takže tohle auto je v lese jako doma.“ Nastartoval a přejel přes obrubník do mírného svahu.

„Hlavně ať z toho není průser. Nerada bych volala našim a vysvětlovala, že jsme zajeli někam mimo vyznačenou cestu, a ještě u toho odvařili auto. Nebo že někdo přišel k úrazu,“ brblala Clara, která s tímhle sjezdem nesouhlasila.

„No, kurva,“ hlesla Jenn, když se SUV na vrcholu kopce zhouplo a začalo sjíždět dolů.

Já pevně svírala popruhy batohu a v žaludku mi žbluňkala voda, kterou mě Clara přinutila vypít.

Snad jen Ben si krkolomnou cestu užíval a všechno natáčel. Dole na rovině se k jeho nadšení přidala Jenn.

Po pár metrech jsme najeli na zbytky staré silnice. Asfalt byl popraskaný, rozdrobený a cesta se stala víc součástí okolní zeleně než funkční komunikací. Dokonce při pohledu shora byla zřetelnější než teď.

Clara se otočila: „Tak dolů to šlo, ale aby to šlo i nahoru.“

„Nechápu, proč by to nešlo. A v nejhorším projedeme Tepesem až do Cumberlandu,“ zkusil ji uklidnit Simon.

„A co když bude ta cesta stejně uzavřená jako tahle? Máš v tom vůbec dost benzínu? Uvědomuješ si, že tady těžko dotankujeme?“ nedala se.

Simon protočil oči. Ben a Jenn začali argumentovat, že nejsme na konci světa. Stačí vyběhnout ten kopec a jsme na frekventované čtyřproudé silnici.

Bez zaváhání jim oponovala dalšími příklady, co všechno by se mohlo podělat, a po očku se dívala na mě. Pochopila jsem, že by byla raději, kdybych o té schované silnici pod kopcem mlčela.

Spletené větve vysokých stromů nám zavřely výhled na modré nebe. Ocitli jsme se ve stínu, ale ten příliš velkou úlevu nepřinesl. Obklopilo nás až nepříjemné šero a klid. Motor auta zněl najednou nepříjemně rušivě. Šlahouny keřů a dlouhé mladé větve stromů každou chvíli pohladily auto.

„Jako by po nás chňapaly,“ zašeptala Clara a Ben si její větu ihned s nadšením zaznamenal.

Následovalo několik minut ticha, než jsme se dostali na okraj lesa. Téměř krokem jsme projeli zbytky brány. Kdysi ji tvořily dva betonové sloupky a dvě křídla železných vrat. Jedno leželo i s roztříštěným sloupkem mezi stromy, druhé jsme neviděli. V rámu byly vidět zbytky rezavého pletiva. Před torzem ležela pohozená cedule s nápisem *Zákaz vstupu*.

Na kmeni opodál byly velkými hřebíky přitlučeny omšelé plastové tabulky. Jedna s lebkou a zkříženými hnáty, v rohu byl zbytek písmena T+. Druhá byla olepená mízou a vypadala, že krvácí. Zobrazení mrtvého stromu a otrávené ryby bylo výmluvné. Na třetí, mírně ohnuté tabulce bylo velké tlusté X.

„Zastav,“ poručil Ben, ale Simon zavrtěl hlavou. „Zastav!“ zopakoval nevrle Ben.

Simon zastavil.

Ben vzal za kliku, ale dveře nepovolily. Natáhl se k zámku.

Simon na tlačítka položil dlaň. „Zastavil jsem. Z auta nikdo nevyleze. Něco jsme si domluvili.“

Ben cosi našťavaně zavrčel a nahnul se z okýnka.

„Pořád si myslíte, že to je dobrý nápad?“ zírала Clara na povalenou bránu. Lehce zafoukalo a jedna z větví se otřela o auto. Ačkoliv jsme byli za sklem, Clara ucukla.

„Našla jsem ty výstražné ikonky. Vysoce toxické. Nebezpečný pro životní prostředí. Zdraví škodlivý,“ vyjmenovávala Jenn.

Simon se zase rozjel. Stále panoval krásný letní den, ale v uzavřeném voze převažovalo těžké dusno. Dost možná to ale nemělo nic společného s počasím, jen jsem tak vnímala napětí mezi mými přáteli. Nevím. Vybavuje se mi však pohled na první farmu, kolem níž jsme projeli. Dům měl zhroucenou dřevěnou verandu a rozbitá okna. Slunce se odráželo ve zbytcích skleněných tabulek. Všude kolem splašeně bujel do výšky rostoucí plevel. Dům vypadal jako zubatá příšera krčící se v zeleni. Vedlejší kůlna byla tak obrostlá bodláčím, že jsme ji téměř přehlédli. O kousek dál, zřejmě na okraji pozemku, který vymezoval zčásti ztrouchnivělý plot, se tyčila stodola. Byla celá nahnutá a k jejímu definitivnímu zhroucení nedošlo díky tomu, že se opírala o statný dub. Přesto i on už byl její tíhou deformován a spodní větve se dotýkaly země.

Ben natáčel, Jenn se naklonila přese mě, stáhla u Clary okýnko a fotila. Tím, co viděli, byli doslova fascinováni, zatímco Claru to znechutilo a nejspíš i vyděsilo.

Protější pozemek pokrýval neudržovaný jablečný sad. Některé stromy byly zcela suché a jako staré artritické pařáty hrozily do všech stran. Zhluboka jsem se nadechla, když jsem mezi umírajícími jabloněmi zahlédla to auto. Pouze Simon zaregistroval mé překvapení. Jeho pohled ve zpětném zrcátku naznačil, ať o tom pomlčím. Něco takového by si totiž Ben chtěl natočit pěkně zblízka.

Určitě to byl buick. Agresivní zubatá maska jeho chladiče je nezaměnitelná. Můj děda jednoho měl. Vyjížděl s ním jen na přehlídky veteránů a s jídlem jsem se k autu mohla přiblížit nanejvýš na délku smetáku.

Zatímco dědův poklad vynikal šedým leskem, tento měl kdysi barvu mentolovou, možná tyrkysovou. Teď z něj ale byl zarostlý vrak plný rzi a fleků; nesporně tu musel stát celé věky.

Nechali jsme sad za sebou a Simonovi se trochu ulevilo, že se Ben ani Jenn neotočili. Claru rozpadající se auto nezajímalo.

Další farma na tom byla mnohem hůř. Z hlavního domu zůstala jen ohořelá kostra a mezi bodláky a svízelem vyčuhovaly zbytky stodoly. Na mezi u silnice ležel na bok převrácený rezivějící traktor, a tak si Ben přece jen natočil nějaký záběr s vrakem.

Ani následující farma, těsně nalepená na tu předchozí, na tom nebyla lépe. Ačkoliv nebyla zhroucená, neměla ani rozbitá okna a nesla pouze nepatrné stopy po ohni, na boční straně, kde se nacházel sklep, byla nejděsivější. Tvářila se, že by stačily jednoduché opravy a bylo by možné se do ní nastěhovat. Při pohledu na ni mě však napadlo, že přes nedotčený zevnějšek jen klame tělem. Čeká, až se někdo nechá nalákat dovnitř a pak schlamstne tělo i duši.

Za domem stál napůl uschlý ořech. Na jedné z jeho zdravých větví visel tlustý provaz se starou pneumatikou. Výjev nám kvůli pomalé Simonově jízdě mizel z dohledu jen zvolna. Ostatní začali jeden přes druhého mluvit, ale nevím o čem, nedokázala jsem se na jejich dialogy soustředit. Urazili jsme ještě aspoň tři a půl míle, než jsme se dostali na začátek hlavní ulice města. Celou dobu jsem myslela na pneumatiku, která se lehce kývala v letním vánku. Ta obyčejná houpačka z dob našich rodičů mě děsila. Všechno kolem bylo chátrající, zpustošené a prázdné, ale tahle atrakce vypadala používaně, jako by jen čekala, až se do zteřelého kruhu opět někdo posadí.

* * *

„Zpomal, kámo! Ještě trošku,“ zaúpěl Ben po vjezdu na Jointner Avenue. Označení ulice bylo sotva čitelné, sloupek s ukazatelem se tvářil, že musí každou chvíli padnout k zemi.

„Jestli ještě zpomalím, tak zůstaneme stát,“ odvětil Simon.

Zírala jsem na zabeďněné výlohy mlékárny, železářství, galanterie a dalších obchodů, jejichž vývěsky už nešly přečíst nebo úplně chyběly. Přes jednu byla dokonce přibitá jiná s nápisem *Stanoviště B*.

„Tohle tu určitě zbylo po vojácích,“ kývl Ben směrem k ceduli.

„Kde bereš tu jistotu? Klidně tu mohla stát dočasná autobusová zastávka,“ argumentovala Clara zamračeně.

„To určitě,“ opáčil, ale na víc se nezmohl.

Jenn i Simon přidali svůj názor, já žádný neměla. Dokonce jsem ani nevěděla, jestli chci město opustit, nebo ho blíže prozkoumat. Všechny domy byly omšelé, s vysklenými okny, propadlými střechami, oprýskanou omítkou, odpadávajícím a hnijícím obložením a... ohořelé. Spodní polovina ulice prakticky neexistovala, pokud jste nepočítali spálené, do sebe zhroucené zbytky.

Simon zastavil před tou zkázou. Vpravo od nás byla cukrárna. Hlavní výlohu měla zakrytou pomocí překližky, na níž byl nápis: *My přinášíme*

tomuto místu zkázu, protože křik z něho je před Hospodinem tak velký, že nás Hospodin poslal, abychom je zničili.

„Určitě to je stejné písmo jako na těch hajzlících,“ vydechla Jenn a pořídila další fotky.

Před cukrárnou ležel převrácený stolek s prasklou deskou potaženou plísní. Vedle něj se povalovaly tři skládací kovové židle s plastovými sedátky. Čtvrtá židle stála. Ostatní nábytek pokrývala špína a rez, ale tenhle kousek vypadal, jako by ho někdo dlouhá léta skladoval v garáži a nyní ho vytáhl a nablýskal. Na starorůžovém sedátku si hověla hadrová panenka.

Ledová ruka mě opět nekompromisně sevřela a v uších mi nepříjemně zašumělo. Tělo se mi zachvělo hnusem i fascinací.

Ben využil Simonovy nepozornosti, odemkl a vyskočil z auta.

„Hej! Něco jsme si domluvili,“ zakřičel Simon, ale poslední slovo skoro zašeptal, jako by mu najednou přišlo nepatřičné zvyšovat na tomto místě hlas.

„Deset minut. Kamaráde drahý, dej mi deset minut, pak pojedeme,“ napůl zaškemral a napůl oznámil Ben.

Jenn už byla taky venku. Neztrácela čas a fotila další série snímků. „Nevěřila jsem, že to najdeš, ale jsi fakt borec,“ pochlebovala Simonovi, a aniž by se něj pořádně podívala, zvedla palec.

„Dávám vám pět minut, pak odjíždíme. S váma nebo bez vás.“ Simon našťavaně bouchl do volantu a podíval se, kolik je hodin. „Pět minut,“ zdůraznil.

Clara otevřela dveře a vystoupila, ale od auta se nehnula. Zvědavě se rozhlížela kolem. Ben a Jenn už byli natolik sehraní, že se každý vydal na jinou stranu. Na obloze se objevil tmavý těžký mrak a spěchal zakrýt slunce. Simon netrpělivě bubnoval prsty o volant.

Pět minut, nikdy jsem nezažila delší čekání. Zírala jsem na displej s pocitem, že se snad zasekl. Probral mě až Clařin hlas.

„Tohle místo už nikdo neopraví, chtělo by to zbourat. Ale jestli tu je kontaminovaná půda a zdroje vody, bude to chátrat bez povšimnutí dalších padesát let. Nedívím se, že to vláda smazala z mapy, kdo ví, čemu jsme tady vystavení,“ přemýšlela nahlas.

„Chytej,“ houkl Ben, vzal z židličky panenku a hodil ji po ní.

Clara ji reflexivně zachytila, ale pak se otrásla. „Tohle je... divné,“ zabručela.

„Co?“ otočil se zvědavě na sedadle Simon.

Já se neptala. Viděla jsem panenku dostatečně zblízka, abych pochopila, co má na mysli.

„Je čistá a suchá,“ opatrně si k ní přičichla, „trochu je cítit zatuchlostí, ale jinak vypadá, že ji tu asi před hodinou zapomněla nějaká holčička.“

Simon se zamračil. „Nelíbí se mi tu. Už chci být pryč,“ sdělil bez toho, že by se nějak vyjádřil k panence.

„Ty vůbec nemáš cit pro drama. Uvědomuješ si, jak mi... teda nám,“ opravil se Ben, „tohle zvedne sledovanost? Objevili jsme Tepes, město duchů. Nikdo v něm ještě nikdy nic nenatočil. Jsme první, kurva... a ty se bojíš strašidel, která tu ani nejsou,“ mumlal nahlas a vzdaloval se od auta. Jenn byla ještě dál, až u ohořelých domů, ale kývala, že Ben má pravdu.

Clara nakrčila nos. „Cítíte to?“

Zavrtěla jsem hlavou a zhluboka se nadechla. Před očima se mi hned udělaly mžítiky a vrátilo se mi hučení v uších. Simon stáhl okénko a vystrčil hlavu ven. „Štiplavý pocit vzadu na patře,“ ohodnotil po třech nadechnutích.

„To si jen namlouváte!“ zavolal Ben, ale jeho tón prozrazoval, že to vnímá taky.

Simon poklepal na displej. „Tak jo, svých pět minut jste dostali. Jedeme!“

Clara se podívala na panenku a zřejmě zápolila s myšlenkou vrátit ji na židli. Nakonec ji hodila vedle mě na volné místo a znovu nastoupila. Ben s Jenn Simona nevnímali.

„Odjíždíme.“ Nastartoval a zatroubil. Ozvěna se nesla celým tichým městem.

Ben vylekaně nadskočil.

„Buď si naskočte, nebo půjdete pěšky až na odpočívadlo. Tam jsem ochotný počkat.“ Simon pronesl výhrůžku s takovou vážností, že Ben našťavaně dupl a zamířil k nám.

„Srabe,“ počastoval Simona. Ten mu odpověděl vztyčeným prostředníčkem.

Ben se u auta otočil. „Jenn, pohni sebou, než tě tu pan Vystrašená prdel nechá.“

Jenn však stála u jednoho z domů, ruce s iPhonem natažené a civěla před sebe.

„Jenn!“ Simon znovu zatroubil.

„Někdo tam je!“ zakřičela a vydala se ke dveřím domu.

„Do prdele, Jenn. Tyhle blbý vtipy si teď nechte. Odjíždím!“ vyštěkl Simon. Ale to už Ben spěchal k Jenn a Clara mu byla v patách.

Simon vypustil ještě několik peprných slov a vystoupil taky. Následovala jsem ho.

„Říkám ti, někdo tam je. Vyfotila jsem ho.“ Jenn mávala mobilem Benovi před obličejem.

Sebral jí ho a zaostřil na něj. „Je to jen šmouha.“

„Ale teď tam není,“ oponovala mu Jenn. Mávla směrem k rozbitému oknu, sebrala telefon a nakročila k pootevřeným omšelým dveřím.

„Toulavá kočka, velký hlodavec, zraněný pták, který teď nemůže ven... Hele, Simon je už dost napružený.“

„To teda jsem, odjíždím,“ upozornil Simon a založil si ruce na hrudníku.

Jenn zmizela v útrobách domu, Ben za ní.

„Tohle není dobrý nápad. Může se tam...“ Než Clara stačila vyjavit své obavy, ozval se zvuk tříštění a křik.

* * *

Stáli jsme u dveří, dál jsme se neodvážili. Pod Benem s Jenn se propadla podlaha a oni skončili ve sklepě. Spolu s nimi se utrhlo i schodiště vedoucí nahoru. Simon utíkal pro baterku a lano. Svítlna se hodila, protože venku se kvůli mrakům zešerilo a do domu se skrz špinavá okna mnoho světla nedostalo. Lano však nebylo k ničemu. Ben tvrdil, že si asi vykloubil rameno, a Jenn sténala, že si zvrtila nebo zlomila kotník, který začal okamžitě natékat.

„Říkala jsem, že se něco posere. Měli jsme zůstat v autě, jak chtěl Simon. Ten chlápek z restu měl pravdu,“ drmolila Clara plačtivě a zkoušela volat tísňovou linku. Marně. A nikdo z nás se nedokázal s kýmkoliv spojit.

„Musíte někde najít žebřík. Já vylezu a pak Jenn nějak vytáhneme,“ oznámil nám Ben a rozkašlal se z návalu poletujícího prachu.

Simon zavrtěl hlavou: „To je blbost. Když začneme prolézat další domy, skončíme jako vy. Uděláme to jinak. Dojedeme pro pomoc. Do půl hodiny jsme na odpočívadle. Odtud zavoláme a odchytneme první auto, co pojede kolem.“

„Ne! Nenechávejte nás tu,“ rozbrečela se Jenn.

„Je to jediná možnost. A čím dřív vyrazíme, tím líp. Vy dva se ani nehněte,“ hodil Benovi baterku.

„Dík za radu,“ odsekl Ben. I v jeho hlase byl cítit strach a panika.

Běželi jsme k autu, ale náhle jsme strnuli. Na židli, ve stínu pod širokou střechou a zbytky baldachýnu, sedělo malé děvčátko v žlutých šatičkách. Velké tmavé oči na nás hleděly a my se nedokázali pohnout.

Simon cosi zablekotal a Clara mi pevně stiskla ruku. Hleděla jsem do nekonečné hlubiny jejích očí a nemohla se odtrhnout. Byly takové... plné? Nebo naopak prázdné? Stáli jsme bez hnutí, ochromení a vyděšení. Odněkud se ozývalo vtíravé šeptání. Mraky už zakryly celou oblohu.

Probralo nás vysoké zavytí. Trhli jsme sebou a skočili do auta. Všimli jsme si, že židle už byla prázdná. Simon to otočil a vyrazil stejnou cestou, kterou jsme přijeli. Clara seděla na místě spolujezdce, a tak jsem zůstala vzadu sama. Tedy, já a panenka.

„To, co jsme slyšeli... znělo to, jako... výkřik?“ koktala jsem a snažila se zjistit, kolik je hodin.

„Ne, nebyl to výkřik. Bylo to zavytí. Vlci, zdivočelí psi, co já vím. Ale bylo to zvíře. My musíme jet pro pomoc,“ ujišťovala mě Clara. Pak se i ona podívala na budík na palubní desce, kde stálo 19:19.

„To není možné,“ poklepal Simon na displej. „Asi je rozbitý, protože jsme přece nemohli ztratit...“

Jenže i naše telefony a hodinky ukazovaly stejný čas.

„Brzdi!“ zaječela Clara.

Uprostřed cesty stála smečka divokých psů. Srst měli naježenou a špinavou a sborově vrčeli.

„Zkusím to objet,“ zabočil Simon u cedule ukazující na Brooks Road.

Clara se opět pokoušela spojit s vnějším světem. Když jsme projížděli kolem hřbitova, mobil s povzdechem odložila. Na tepané bráně se skvěl nápis *Harmony Hill*, ale ani jeden z nás se nijak harmonicky necítil.

Hroby byly zarostlé bodlácím a bojínkem, část pomníků ležela povalených. O pár desítek metrů dál Simon s klením otočil auto. Na cestě překážely vysoké betonové zábrany.

Opět jsme tedy projeli kolem Harmony Hill, tentokrát v naprosté tichosti, a vrátili se zpět na hlavní silnici. Psi tam stále čekali. Bylo jich asi deset a cenili na nás zuby.

Simon zatroubil, ale ani to s nimi nepohnulo.

„Prostě to napal a projed' mezi nimi. Jsou to psi, ne stádo jelenů,“ poručila Clara. Oba jsme se na ni překvapeně podívali. Veganka a zarytá ochránkyně zvířat nás nabádala ke sražení živého tvora?

Simon pokrčil rameny a rozjel se.

Psi se však jako na pokyn roztoupili a jen nám dál hrozili odhalenými žlutými tesáky. Těsně jsme je minuli i s jejich hrdelním vrčením.

Informační cedule *TEPES LOT* byla za námi. Někdo na ní vyškrtal počet obyvatel a napsal nulu. Mobily zde nefungovaly a veškerá zařízení ukazovala čas 19:19. Jízdu provázelo setrvalé ticho. Nikdo nevyřkl nahlas, že při druhé jízdě kolem hřbitova jsme ve stínu vysokého náhrobku pod košatým jilmem spatřili siluetu holčičky. Nerozebírali jsme podivné chování psů ani jejich zjev, ačkoliv jsem si byla jistá, že si těch zvláštních krvavých očí Simon s Clarou museli všimnout. Nikdo nezmínil, že v domě, kde se propadla podlaha, to stále vypadalo obydleně. Na háčku dlouhý černý kabát, na který sice padal zvířený prach, ale jinak byl čistý. Stejně tak působily i rámečky se zašlými fotografiemi vedle na stěně. Otevřenými dveřmi bylo vidět do kuchyně na stůl s čajovou konvičkou s hrníčkem. Připomnělo mi to starou říkanku ze školky: *Já, konvička malá, pěkná jsem, zde hubička má je, tady ouško vem. Když se dohřeju, pak zapískám, čaj vám naleju, to ráda mám.*

Kdysi jsme ji s Clarou a dalšími dětmi předváděli na školním představení. Nyní mi ta zdánlivá nevinnost zněla děsivě a zlověstně.

Když jsme projížděli kolem tří farem, všimla jsem si, že se houpačka z pneumatiky pomalu otáčí. Jako by ji něčí zlomyslně ruce roztočily. Clara odvrátila zrak a Simon urputně zíral před sebe.

Hodiny stále ukazovaly 19:19. Přesto čas samozřejmě běžel dál a bylo zřejmé, že se pomalu smráká. Slunce se už zbarvilo do oranžového odstínu a začalo nabírat krvavý nádech. Obepnulo nás nepříjemné šero, které se v lese ještě znásobilo. Po projetí lesní brány s varovnými cedulemi ze Simona trochu spadlo napětí. Řídil s jistotou a čím víc jsme se vzdalovali od Tepesu, tím víc zrychloval.

Hučení v uších se mi vrátilo a s ním i pocit vzdáleného šeptání.

„Cos říkala?“ Clara se na mě překvapeně otočila a mnula si spánek.

„Nic,“ zavrtěla jsem hlavou.

„Taky jsem slyšel, že něco špitáš,“ podíval se na mě Simon.

Zpoza stromů se vynořil temný stín a zastoupil nám cestu. Současně přišel z boku prudký náraz. Simon strhl řízení. Svět zčernal.

* * *

Probrala jsem se celá nakřivo. Až po chvíli mi došlo, že auto sjelo do příkopu a zapřelo se o kmeny stromů. Motor stále tiše běžel. Obloha byla temně modrá s tenkou fialovou linkou. Jen díky fungujícím světlometům nebyla v nejbližším okolí úplná tma.

Znovu jsem slyšela chraptět své jméno a ucítila dotek horké dlaně na koleni. Simon na mě mluvil a já konečně začala reagovat.

Hodiny dál držely ten prokletý čas, jedinou změnou bylo jejich pomalé blikání.

„Jak jsi na tom?“ zašeptal Simon. Mluvení mu evidentně dělalo značné potíže.

„Nevím,“ odpověděla jsem popravdě. Bolela mě žebra. Nahmatala jsem zástrčku pásu a na třetí pokus ji rozeplula. Něco se mi opřelo o stehno. Panenka se na mě dívala vzhůru nohama. V chabém světle se zdálo, že se na mě škodolibě šklebí. Smetla jsem ji na podlahu a pomalu vylezla z auta. Při otevření dveří se rozsvítilo nad mou hlavou a já pochopila, že autem už neodjedeme.

Pravá polovina vozu byla promáčknutá, boční okno rozbité, čelní sklo plné prasklin. Levé zadní kolo trčelo ve vzduchu. Clara nereagovala a všude kolem ní byla krev.

„Jsi v pohodě? Můžeš chodit?“ Simon otevřel svoje dveře. Krev z roztrženého obočí a prokousnutého rtu mu tekla po tváři, tričku, dlaních i volantu.

„Ano,“ odpověděla jsem a nevěřícně si prohlížela vlastní tělo. Žebra se už uvolnila a téměř jsem je necítila. Neměla jsem ani škrábnutí.

„A utíkat můžeš?“ Simon si odkašlal a já uviděla krev i na jeho zubech.

„Nevím, asi jo,“ odtušila jsem.

„Tak běž. Les už bude každou chvíli končit. Odpočívadlo musí být osvětlené, to nemůžeš minout.“

„Bojím se jít sama,“ pronesla jsem tiše s pohledem upřeným do houstnoucí tmy.

„Myslím, že můžu chodit, ale ne dost rychle. Zdržoval bych tě a někdo tu musí zůstat s Clarou,“ otočil se k ní. Ta lehce zasténala a otřásla se, ale pak byla opět netečná.

„Prosím, jdi už, jsi naše jediná šance dostat se odtud pryč,“ pronesl s lehkou hysterií v hlase. Nedivila jsem se. Já opravdu nejsem prototyp záchranáře.

Natáhla jsem se do auta a naposledy prohrábla svůj batoh. Vyndala jsem láhev s vodou a napila se. Zbytek jsem dala Simonovi. Panenku na podlaze jsem ignorovala.

* * *

Držela jsem se cesty, z níž jsme sjeli. Simon mi z útroby auta vystrchal maličkou baterku, vlastně jen takovou klíčenku, ale za její světlo jsem

byla vděčná. Mobil jsem si šetřila. První metry jsem se neustále otáčela za autem. Přestala jsem s tím, když už jsem nedokázala rozeznat ani jeho obrysy. Jakmile jsem zaslechla nějaký cizorodý zvuk, přidala jsem do kroku. Snažila jsem se nemyslet na okolní temnotu a zlověstné ševelení listů. Dívala jsem se jen dopředu. Pořád jsem však musela myslet na zavytí v Tepesu, které mohlo být lidským výkřikem. A na dívku s její panenkou. Na čtyři ztracené hodiny. Na malovanou konvičku s hrníčkem. Na stín, který nám vstoupil do cesty. Někde za mnou se ozvaly kroky.

Zastavila jsem. Dozněl ještě jeden a pak už nic. Začalo mi divoce bušit srdce. Muselo to být zvíře. Zase jsem pokračovala v chůzi. Po chvíli jsem kroky zaslechla znovu. Šustivé a hlasité.

Ze vzdáleného místa, kde muselo být auto se Simonem a Clarou, se ozval bolestivý výkřik. Rozběhla jsem se. Pokud mě stále pronásledovaly cizí kroky, neslyšela jsem je.

Úzký kužel světla osvětlil žlutě zářící oči přede mnou. Zaječela jsem a vběhla mezi stromy. Jedna moje část věděla, že sejít z cesty je hloupost. Jenže vrátit se, nebo vlítnout tomu tvorů do náruče mi přišlo ještě hloupější. Kličkovala jsem mezi kmeny. Každou chvíli mě nějaká větev trýznivě škrábla. Zcela mě pohltila panika. Před sebou jsem měla oči, které byly na zvíře ze zdejších lesů příliš vysoko a vypadaly spíše lidsky. Znovu jsem zaječela, když jsem došlápla do prázdna. Pohltila mě tma.

* * *

Slunce už mi sahá k ramenům. Je horké. Mám žízeň. Měla bych vstát, najít cestu ven a sehnat pomoc.

Pomoc? Pro koho? Tu myšlenku převaluji na patře jako kapku tekutiny, která mi tolik chybí. Moc dobře vím, stejně jako bylo jasné Claře se Simonem, že Benovi a Jenn nebylo pomoci ještě dříve, než jsme opustili Tepes Lot. A pokud jde o Claru a Simona... Zvedám hlavu za šustnutím na protější straně mýtiny. Postřehnu stín mezi stromy. Vidím rozostřené a několikrát zamrkám. Stín se pohne a vyjde do sluneční záře.

Srnka. Zastavila se uprostřed travnaté plochy a hledí na mě. Jsem strnulá a také se nepohnu. Pozoruje mě a já cítím, že sahá až na dno mé duše. Najednou se mi vybavuje sen, který se mi zdál chvíli před procitnutím.

Malá holčička ve žlutých šatíčkách stojí jen kousek ode mě. Její oči jsou plně lákavě bezbřehé temnoty. V jedné ruce drží za nohu hadrovou panenku. Ta už

není čistá, ale potřísněná tmavohnědými zaschlými fleky. Panenka se šklebí, dívka se usmívá a natahuje ke mně bledé ručky. Je těžké tomu objetí odolat.

Srna si odfrkla a utekla. I na dálku jsem toho v jejích očích zahlédla až příliš. Ničemu se nedivím. Ustupuji do stínů. Slunce už pálí příliš a má citlivá kůže začíná rudnout. Hlava mě stále bolí, jazyk mám oteklý, hrdlo žíznivé. Ve stínu se cítím mnohem lépe, ale touha po vodě je silnější. Držím se mezi hustě rostoucími stromy. Kulhám a neustále si škrábu strupy a štípance od hmyzu. Znovu nacházím cestu, ale hledat pomoc už nepotřebuji. Vím to, protože z hloubky lesního porostu, kam sluneční paprsky nedosáhnou, slyším jejich hlasy. Volají mě a čekají, až se k nim přidám.

Nevěříš? Nevadí. V noci, až zaklepu na tvé okno, pozvi mě dál a já ti hezky zblízka převelyprávím tuhle pohádku *Na dobrou noc*. A možná, abys mi uvěřil, bude se mnou i malá holčička ve žlutých šatech a s hadrovou panenkou v náručí. Když ne já, tak ona tě určitě přesvědčí.

Vladimír Pospíchal

* 1956

Se svou rodinou žije v Oseku u Duchcova. Pracoval jako elektromontér v Severočeských dolech, nyní si užívá zaslouženého důchodu. Čtení a psaní bylo vždy jeho velkou vášní a jeho vzorem se stal Stephen King. Čtenáři *Oseckých novin* dobře znají sérii jeho článků o hradě Rýzmburku, o místních strašidlech či o historii zdejšího cisterciáckého kláštera. Bývalý totalitní režim nebyl hororovému žánru příliš nakloněn, a proto autor uvítal porevoluční změny a možnost svojí tvorbou setřít z hororu punc brakové literatury, za niž byl u nás tento žánr neprávem označován. První beletristické dílo, povídka *Bak*, mu vyšlo v roce 2000. Jeho romány *Inverze* (2010), *Společenstvo vlků* (2011) a povídková sbírka *Když dvanáctá hodina odbila* (2013) jsou hororově laděné a na čtenáře z nich dýchá temná atmosféra.

2 • SKLEP

Vladimír Pospíchal

Po dlouhých sedmadvaceti letech opět stojí na chodbě rodného domu. Domu, ve kterém prožil celé své dětství. Nerozhodně stojí na studené chodbě a s rozpaky hledí na zavřené oprýskané dveře do sklepa. Starý dům, temný sklep. Ruka s cigaretou se mu chvěje. Tam za těmi dveřmi, na vlhkém temném schodišti, tenkrát před lety málem umřel.

Dům mlčí, tak jako mlčí všechny staré domy, a on zde stojí v objetí toho mrtvého ticha a ze všech stran na něj doléhá pach rozkladu a vlhké omítky. Třesoucí se rukou zvedá k ústům nedopalek cigarety a pohled má stále přilepený na ty staré oprýskané dveře. Dveře do sklepa.

Ale ne, neměl se sem vůbec vracet. Takový nesmysl, spatřit naposledy rodný dům, než ho zbourají. Pitomý nápad. Jako z nějakého hloupého béčkového dojáku. Usmívá se při představě té scény. Hrdina kráčí domem a náhle se sklání a ze sutin zvedá plyšového medvídka, kamaráda svého dětství. V hledišti nezůstane oko suché. Blbost. Co si tím chce vlastně dokázat?

Dnes už je dospělým mužem, už dávno není tím ustrašeným osmičletým chlapcem. A kdo ví, jak to tenkrát skutečně bylo a do jaké míry zapracovala jeho dětská fantazie. Nic se mu přece doopravdy nemohlo stát. Vše byly jenom noční můry malého vystrašeného kluka. Byl to úplně obyčejný sklep v úplně obyčejném starém domě. Přesně takový sklep, jakých jsou stovky ve stovkách jiných starých domů.

Ale tenkrát? Očima malého chlapce to vše vnímal docela jinak. A také tu byly ty ztracené děti a ta hrůza s Mrázkem! V tom roce Mrázka konečně chytili a o ničem jiném se dlouho nemluvalo.

Sériový vrah Mrázek, ta noční můra hornického severu. Mrázek vyjždějící na svém kole z chuchvalců mlhy zvedající se z okolních oprámů. Temná postava v dlouhém kabátě, pod kabátem pistole. Ano, takto viděl

Mrázka jako kluk v těch nejděsivějších představách. Mrázek, už to jméno samo nahánělo hrůzu... A on, malý kluk krčící se v hloučku ostatních dětí v potměšilém koutě dvora. Každý večer, sotva se do ulic vkradlo šero a stavení začala olizovat mlha zvedající se z okolních šachet, si děti o Mrázkovi se zatajeným dechem vyprávěly. Hornický sever, krajina jeho dětství. Kraj pobořených stavení tiše čekajících na likvidaci a krčících se na okraji kráteru lomu v objetí dýmu samozápalů. Krajina posedlá tmou.

A také hrál tenkrát s ostatními dětmi tu hloupou hru na Krvavé koleno. Vůbec si už nevzpomene, kdo tu nesmyslnou hru vymyslel a kde se vzala. Prostě tu jednoho dne byla, a oni ji ten rok hráli večer co večer, sotva se zešeřilo.

„Co piješ?“ ptali se šeptem vybraného ze svého středu.

„Lidskou krev.“

„Co jíš?“

„Lidské maso.“

„Kdo jsi?“

„Krvavé koleno!“

Potom s vyvalenýma očima fascinovaně odříkávali sborem: „Devátá hodina odbila, lampa ještě svítila. – Desátá hodina odbila, lampa ještě svítila. – Jedenáctá hodina odbila, lampa ještě svítila. – Dvanáctá hodina odbila, baba zhasla, a už jde...“

A to už běželi s panickým křikem do všech temných koutů dvora a Krvavé koleno se řítilo za nimi. Kdo byl lapen, hrál Krvavé koleno v příštím kole.

Směšné? Možná. Ale tenkrát, když mu bylo osm a běžel večerním dvorkem s Krvavým kolenem za zády, mu srdce tlouklo strachy až v krku. Jistěže věděl, že je to jenom hra a nic se mu nemůže stát. Ale ty děti, co se ten rok ztratily? Zaslechl občas hovor dospělých, že nejspíš vlezly do některé ze starých polozasypaných šachet. Takových byla v jejich okolí celá řada a on dostal od maminky několik velice důležitých ponaučení, že se takovým dírám má obloukem vyhýbat. Ale on si o těch ztracených dětech stejně myslel své. Ne, jasně že je nevzalo Krvavé koleno! Do té míry byl soudný i ve svých osmi letech, aby věděl, že Krvavé koleno je jenom dětská hra. Ale někdy večer, když se na okno jeho pokojíku přilepila tma a maminka s tatínkem vedle v ložnici dávno spali, něco zaslechl. V takových chvílích si přitáhl peřinu až pod bradu a napínal uši do černočerné tmy. Přicházelo to pokaždé zezdola. Nejprve přerušilo ticho spícího domu vrznutí sklepních dveří a potom ten zvláštní šouravý zvuk dole na schodišti. Cítil v takových chvílích, jak mu naskakuje husí

kůže a pyžamo se mu lepí na propocená záda. Jasně že věděl, že u nich ve sklepě nemůže být opravdové Krvavé koleno. Ale možná... Možná tam bylo něco daleko hnusnějšího.

Ráno se potom vše zdálo mnohem hloupější a absurdnější a mamince se o ničem ani nezmínil. Vysmála by se mu. Ale stejně okolo sklepních dveří vždycky proběhne na dvorek tryskem, dříve než se stačí otevřít a něco po něm natáhne ruce...

A večer? Zase se krčil v hloučku vystrašených dětí a ty opět hrály tu hloupou hru... Devátá hodina odbila...

Tenkrát ji ale nedohráli. Náhle je zaplavil obdélník světla z otevřených dveří a v nich stojí maminka a volá na něj.

Vidí to, jako by to bylo dnes. Opět běží přes temný dvůr k otevřeným dveřím jejich domku. Je rád, že maminka přerušila jejich hru a on nyní utíká domů do teplé, provoněné kuchyně, místo aby prchal v hrůze s Krvavým kolenem v zádech. Proběhne kolem sklepních dveří, ani se na ně nepodívá. Anebo ano, zašklebí se na ně, vyplázne na ně v běhu jazyk...

A už je uvnitř v domě a maminka stojí nahoře nad schody a usmívá se na něj. Nejprve nevnímá, co to na něj shora volá. Ale potom to pochopil a úsměv na rtech mu pokroutil nevěřicný škleb.

Do sklepa?

Má přinést mamince ze sklepa meruňkový kompot. A maminka už je pryč. Prozpěvuje si vesele v kuchyni za osvětleným obdélníkem prosklených dveří. A slyší také tatínka, jak něco říká a potom se tomu směje, a slyší, jak maminka míchá naběračkou v hrncích na plotně a dává nahlas rádio a sama si opět zpívá. Jejich prosvětlená útulná kuchyně. Jenom pár schodů ho od ní dělí, a přece jako by byla na míle daleko. Stojí tu tak sám a opuštěný, malý chlapec v tmavé chodbě přede dveřmi do ještě temnějšího sklepa. Tolik by chtěl vyběhnout těch pár schodů vzhůru, vběhnout do kuchyně a povědět mamince, že se do sklepa bojí. Ale to nejde, už je mu osm a není žádný malý usmrkánek. Už slyší ty tatínkovy řeči.

A tak natahuje třesoucí se ruku, zpocenou dlaní sevře studenou mosaznou kliku a otevírá dveře do sklepa.

A sklep? Dýchne mu do tváře vlhkou vůni tuřínu a nahnílených brambor. Vůni hrobu, napadne ho, a po celém těle mu nečekaně přeběhne mráz.

Šátrá rukou na vlhké omítce po starém bakelitovém vypínači. Malý vystrašený kluk, kterému naskakuje husí kůže při pomýšlení, co ho čeká tam dole.

Co piješ?

Lidskou krev.

Ale dnes už dávno není tím malým vystrašeným chlapcem. Dnes je dospělý a ví, že všechny ty dávné dětské strachy jsou leda tak k smíchu. Do smíchu mu však není, když jako tenkrát otevírá sklepní dveře a hledí dolů do tmy. Jako tenkrát šátrá po zdi, až cvakne vypínač.

Nic. Tma.

Mohlo ho to přeci napadnout. V opuštěném domě, který byl určen k demolici jako ostatně celá čtvrť, již dávno odpojili elektřinu. Rozpínající se okolní doly si odhryznou další sousto z jeho rodného města.

Ale tenkrát před lety? Tenkrát se tam dole ve sklepě rozsvítila zaprášená, pavučinou obrostlá lampa s plechovým oprýskaným stínítkem. Jistěže si nechal dveře otevřené, aby slyšel maminku, jak si prozpěvuje nahore v kuchyni. Z jedné strany lemovala schodiště vlhká zeď, z druhé prkenné regály s maminčinými sklenicemi. Naložené okurky, marmelády, kompoty. Ty s meruňkami byly samozřejmě až úplně dole.

Musel pro kompot sejít až na samé dno vlhkého sklepa. Až tam dolů, kde se pod schody sklep stácel doprava. Tam za rohem u zdi, vedle hromady nahnělých brambor, stála stará odřená skříň.

Co jíš?

Lidské maso.

„Mám vzít velkou, nebo malou sklenici?“ křičel zoufale nahoru na maminku. Tolik si přál, aby otevřela dveře a vyšla na chodbu, zatímco on rychle seběhne dolů pro kompot. Ale maminka ho neslyšela, v kuchyni hrálo nahlas rádio a maminka si vesele prozpěvovala. Asi už kladla na stůl talíře s večeří a z kredence lovila broušené misky na kompot. V kamnech vesele praskala polínka a z rádia se linuly tóny další radostné písničky. Tolik by tam chtěl být a zpívat s maminkou! Ale stál zde na vlhkých kamenných schodech a s hrůzou hleděl do studené tmy sklepení. Tak sestupoval níž po tom slizkém schodišti a rukou se přidržoval vlhké zdi. Za zády měl osvětlený obdélník otevřených dveří, dole pod ní byla kamenná podlaha, spoře osvětlená špinavou lampou.

Kdo jsi?

Krvavé koleno.

A potom se to stalo. Už našlapoval na další schod, když najednou zkameněl hrůzou. Tam dole za rohem vrzly dveře od skříně a on cítil, jak se mu při tom zvuku ježí chloupky po těle.

Nebyl ve sklepe sám!

Přestože v šeru dole nikoho neviděl, byl si tím stoprocentně jist. Neschopen pohybu stál uprostřed schodiště a fascinovaně zíral dolů do šera. A potom to ucítil. Aroma tuřínu a nahnílých brambor pojednou přebil mnohem výraznější a odpornější zápach. Vzpomněl si na smrad jejich psa, když promoklý proklouzl kolem maminky do kuchyně. To bylo ono, zvířecí pižmo. Chtěl polknout, pohnout se, utéct. Nešlo to. Byl ke schodišti jako přilepen.

Něco tam dole bylo.

Něco tam na něho číhalo.

Pak zhasla lampa.

Stál tam v té černé tmě uprostřed schodiště, malý osmiletý chlapec, a nebyl v té temnotě sám.

Ale to už zoufale křičel a řítil se po schodech vzhůru k osvětlenému obdélníku otevřených dveří. Jedno věděl naprosto jistě. Jestli se ty dveře nahoře zabouchnou, než k nim doběhne, tak tady v té černé tmě umře.

A dnes? Po dlouhých sedmadvaceti letech tu opět stojí ve dveřích do sklepa a nejistě hledí dolů do tmy. Ale dnes už mu není osm let! V okolí se neztrácejí děti a on už nehraje po večerech tu pitomou hru. Všechno to bylo tak neskutečně dávno, všechno to odvál čas. Co se mu může dneska stát? Přesto ještě zaváhá a obrací pohled nahoru ke dveřím do kuchyně. Sklo ve dveřích je vyraženo kamenem a zubatou dírou mezi střepy je vidět světlejší obdélník na kuchyňské zdi. Tam visel mamčin vyšívaný obraz. Kytice růží. Zavírá oči a poslouchá. Nejdříve to slyší jenom docela slabě, potom se zvuk přiblíží. Hraje rádio, maminka zpívá a v pánvi na plotně prskají lívance. A potom to i ucítí, sladkou vůni skořice.

Ale jak náhle to přišlo, tak náhle je to pryč. Stojí tu opět sám ve dveřích do sklepa, obklopen jenom tichem opuštěného stavení. Jenom někde nad hlavou slyší kapat vodu z rozbité střechy. Kap, kap, kap...

Soustředí se opět na sklep. Usmívá se a sestupuje váhavě o jeden schod.

Desátá hodina odbila, lampa ještě svítila.

Nevidí, co je dole. Obdélník světla z otevřených dveří osvětluje sotva dva tři horní schody. Ale schodů je celkem devět, to si ještě pamatuje.

Devět studených kamenných schodů a dole se sklep lomí doprava a tam za rohem stojí stará odřená skříň.

Jedenáctá hodina odbila, lampa ještě svítila.

Teď už na další schod pod sebou nevidí. Až sem obdélník světla z otevřených dveří nedosáhne. Šátrá špičkou boty ve tmě a srdce mu bije až v krku. K čemu to je, že je dospělý a tisíckrát si opakuje, že je hloupost mít strach? Vlhké šero kořeněné vůní rozkladu a plesnivé omítky ho objímá a drtí ve své náruči.

Hloupost, hloupost! Ne, hloupost není jeho strach, hloupost je to, že se sem po všech těch letech vůbec vracel. K čemu je to dobré, navštívit rodný dům, než ho zbourají? Neměl sem vůbec jezdit.

Ale on přijel a sestupuje stále níž. Už není čas na návrat.

Stojí na předposledním schodu, na osmém odshora, když se nad ním s bouchnutím zavírají dveře.

Dvanáctá hodina odbila, baba zhasla, a už jde...

Nyní tu stojí utopen v černočerné tmě. Tolik chce křičet jako tenkrát, když byl malý chlapec! Ale v krku ho dusí knedlík strachu a nevydá ani hlásku. Tolik chce letět po schodech vzhůru ke dveřím! Nohy ho neposlouchají, stojí tu jako přimrazen.

Na všechno je pozdě.

Zřetelně slyší, jak vrzly dveře od skříně a v té černé vlhké tmě za rohem se cosi hýbe.

Něco, co zde čekalo v temnotě sklepení celé ty roky, se teď šourá směrem k němu.

Ludmila Svozilová

* 1959

Výtvarnice, matka početné rodiny, milovnice černého humoru, červeného vína, hororů Stephena Kinga, strašidelných povídek Neila Gaimana a románů Raye Bradburyho. Donedávna pracovala jako matrikářka, dnes už se věnuje jen vlastní keramické dílně a hlavně psaní. Téměř půl století žije ve starém strašidelném domě kousek za Prahou. Možná právě odtud pramení autorčina osudová záliba v temných a tajemných příbězích a samozřejmě i v hororech. Souvisleji psát začala poměrně nedávno, přibližně v roce 2011. Od té doby uložila do šuplíku řadu různých povídek, několik dokončených románů a trochu poezie. Žánrově ale rychle zvítězilo tajemství, magický realismus, mystično, weird a horor. Z počtu asi stovky hotových povídek se jich několik podívalo do světa v rámci různých sborníků a antologií nebo samostatně elektronicky ve sbírce *Hřbitov bílých králíčků* (2018). Tištěnou formou vyšla hororová *Sběračka kostí* (2019) a tři mysteriózní thrillery: *Achernar* (2021), následovaný prvním dílem duologie *Zemři Kaine: Svatyně* (2022), do níž o rok později přibyl druhý díl pod názvem *Stín*.

3 • TAM VENKU

Ludmila Svozilová

„Myslím, že jsem z lesa slyšela havrany.“ Nesmysl, napadlo ji současně. Na havrany je brzo, vždycky přilétají až začátkem zimy. Teď byl konec léta a za okenním sklem pražilo slunce. Uvědomila si, že navzdory vedru s ní znovu začíná trást zima.

„Drž hubu!“ vyštěkl Erik a probodl ji ledovým pohledem. Okamžitě se stáhla. Dřív se takhle nedíval. Myslela si, že ji má rád. Doufala... Beáta cítila, jak se jí do očí začínají tlačit slzy.

„Hlavně zas nezačni kňučet!“ V jeho slovech bublal vztek.

Vybíjí si to na mně, pomyslela si. Všechn ten stres. Bezmoc. Strach. Neví, co má dělat, a hledá viníka. A bojí se. Hodně se bojí. Někde hluboko uvnitř jejího hrudníku znovu procitlo opovržení, těžce se převálilo a rychle se odpíchlo ode dna. Zaťala zuby, aby se nedostalo ven.

Zíral k lesu, čelo skoro nalepené na špinavé okenní tabulce.

Věděla, kam se dívá. To místo přitahovalo pohled jako magnet. Pár hustých keřů na okraji paseky. Zvláštně skvrnité listy. Potlačila nával nevolnosti. Kdybych u toho okna stála já, přiznala si sevřeně, taky bych od nich nedokázala odlepit oči.

„Za chvíli jsme na místě.“ Denisa s úsměvem napřáhla ukazovák směrem ke světlému místu mezi stromy. „Fido! Fido, k noze!“

Čenichající ratlík neochotně opustil husté křoví vedle stezky a zařadil se mezi Denisu a Libora. Špičce Erikovy připravené boty se prozíravě vyhnul.

Nesnáší ho, napadlo Beátu. Erikovi jsou odporní snad všichni psi, ale takoví, jako je právě Fido, ti obzvlášť. Jak to ten čokl tak rychle poznal? Přidala do kroku. Nedokázala by definovat proč, ale ani trochu se jí tady nelíbilo.

„Ještě pár minut,“ uklidňoval je Libor, „a vyjdeme na pasece.“

„Bylo na čase,“ ušklíbl se Erik. „Za chvíli se setmí.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***V Královských zahradách.***
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.